



Με τ' αυγουστιάτικο φεγγάρι στην ακρόπολη



Λένε πως ο Αύγουστος έχει το πιο λαμπερό φεγγάρι. Όμως, αν το δεις πάνω από την Ακρόπολη, γίνεται και μαγευτικό. Είχε βραδιάσει όταν ανηφορίζαμε. Μαζί μας και πολλοί άλλοι. Το φεγγάρι ολοστρόγγυλο, μόλις που είχε ξεπροβάλλει. Το φως έπεφτε και έλουζε τα ιερά μάρμαρα. Δεν αργήσαμε να ανεβούμε στον Παρθενώνα. Θεέ μου! Τι υπέροχο θέαμα!

Στον ουρανό χιλιάδες αστέρια κι ένα πελώριο, λαμπερό φεγγάρι!

Στο βάθος η θάλασσα ασημένια, πανέμορφη, γαλήνια. Από κάτω μας, η Αθήνα, φωτεινή, πολύβουη, απέραντη.

Και μεις, εδώ στο βράχο, μαγεμένοι, αμίλητοι, ακίνητοι, ένα με τις κολόνες...

Ένα σωρό θρύλους έχουνε πλέξει γύρω από τα μάρμαρα της Ακρόπολης. Ένας θρύλος λέει ότι οι Καρυάτιδες ήτανε μαρμαρωμένες βασιλοπούλες από τα χρόνια τα παλιά, αγαπημένες αδελφές που είχανε μείνει εκεί πάνω. Κι όταν ο Έλγιν άρπαξε τη μία απ' αυτές, η πολιτεία ολόκληρη δεν κοιμήθηκε από το θρήνο τους. Έκλαιγε η πεντάμορφη, πλαγιασμένη στη ρίζα του κάστρου όπου την είχανε πετάξει, ώσπου να την μπαρκάρουν για τα ξένα.

Κι από πάνω απαντούσαν οι άλλες βασιλοπούλες. Θρηνούσαν κι αυτές για το χωρισμό και τη φώναζαν να γυρίσει πίσω, κοντά τους. Το μοιρολόγι τους, σιγανό και πένθιμο, ράγιζε την καρδιά κάθε ανθρώπου. Παρόλο, όμως, το θρήνο, που τον άκουσε ολόκληρη η πολιτεία, την πήραν την Καρυάτιδα μακριά από τις αδελφές της και τη γαλανή πατρίδα της. Και τώρα βρίσκεται στο Βρετανικό μουσείο, στο Λονδίνο, κοντά στα γλυπτά του Παρθενώνα, τριγυρισμένη από τις ομίχλες ενός γκρίζου ουρανού, ξενιτεμένη κι έρημη.



Βίτω Αγγελοπούλου.



Μ' άσπρα πουλιά και σύννεφα

Στίχοι: Νίκου Γκάτσου
Μουσική: Μάνου Χατζηδάκι
από την ταινία
«Ελλάς η χώρα των ονείρων»

Μ' άσπρα πουλιά και σύννεφα
τον ουρανό θα ντύσω
και τ' όνομα σου αθάνατο
στην πέτρα θα κεντήσω

Αθήνα, Αθήνα
χαρά της γης και της αυγής
μικρό γαλάζιο κρίνο.

Στο περιβόλι του ουρανού
θα μπω για να διαλέξω
δάφνη, μυρτιά κι αμάραντο
στεφάνι να σου πλέξω

Αθήνα, Αθήνα
χαρά της γης και της αυγής
μικρό γαλάζιο κρίνο.

Κάποια βραδιά στην αμμουδιά
κοχύλι θα σου μείνω
χαρά της γης και της αυγής
μικρό γαλάζιο κρίνο.

Αθήνα και πάλι Αθήνα,
κι απόψε τα χείλη as πουν,
Αθήνα και πάλι Αθήνα,
και γέροι και νιοι και παιδιά
σ' αγαπούν.

Με ήλιο ή με μπόρα
μ' αρέσεις Αθήνα, γιατί
όλη η γαλάζια μας χώρα
στα χέρια σου Αθήνα μου
έχει χτιστεί.

Στενά σοκάκια, αχ τι μεράκια,
κοπέλες με χρυσά μαλλιά,
να ζήσεις Πλάκα, που κάνεις τράκα,
θα μείνεις πάντοτε παλιά.

Σαν τη ρετσίνα, ζωή ρε φίνα
κι αγάπες στις κληματαριές
και μενεξέδες μεσ' τους μπαξέδες.
Να οι πλακιώτικες βραδιές!
(λαϊκό τραγούδι)

λεξιλόγιο

ο σύγχρονος -η -ο
ο ολοστρόγγυλος -η -ο
ο ιερός -ή -ό
ο αμίλητος -η -ο
ο πολύβουος -η -ο
ο απέραντος -η -ο
ο ασημένιος -ια -ο
ο μαγευτικός -ή -ό
ο πελώριος -α -ο
το μουσείο
ο θρύλος

Ερώτηση:

- Το πιο σημαντικό μνημείο της Αθήνας είναι η Ακρόπολη με τον Παρθενώνα. Ονόμασε σημαντικά μνημεία διαφόρων πόλεων του κόσμου και της χώρας όπου ζεις.